

ଶହେ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ବର୍ଷ ହେବ ଛତିଶଗଡ଼ର ରାମନାମୀ ସମାଜରେ ଏକ ଅନନ୍ୟ ପରମ୍ପରା ଚାଲିଆସୁଛି । ଏହି ସମାଜର ଲୋକମାନେ ସାରା ଶରୀରରେ ରାମ ନାମ ଚିତା କୁଟାନ୍ତି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ଛଣ୍ଡର ଭକ୍ତି ସହ ସାମାଜିକ ବିପ୍ଳବର ପ୍ରତୀକ ଭାବରେ ପରିଗଣିତ ହୁଏ । ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ରାମଙ୍କ ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର ଅଖଣ୍ଡ ବିଶ୍ୱାସ ଦେଖି ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ରାମନାମୀଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଭକ୍ତିରେ ହାତ ଯୋଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ।

ଶରୀରରେ ରାମନାମୀ

ଲୋକମୁଖରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ପ୍ରାୟ ଶହେ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମର ଭକ୍ତଜାତିର ଲୋକମାନେ ଏହି ଚଳଣି ଆକାଶର ଲୋକଙ୍କୁ ରାମନାମୀ ଚାନ୍ଦର ଯିବାକୁ ବାରଣ କରିଥିଲେ । ଏଥିରେ ମର୍ମାହତ ଏହି ଗୋଷ୍ଠୀର ଲୋକମାନେ ରାମଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତିର ପ୍ରତୀକ ସ୍ୱରୂପ ସାରା ଶରୀରରେ ରାମନାମୀ ଚିତା କୁଟାନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କୁ 'ରାମନାମୀ' ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ।

ଇତିହାସ । ସେମାନେ ନିଜ ଶରୀରରେ ରାମ ଲେଖିବାକୁ ଓ ରାମନାମୀ ଚାନ୍ଦର ବ୍ୟବହାରକୁ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତ ଜାତିର ଲୋକମାନେ ବିରୋଧ କରିବାକୁ ୧୯୧୦ ମସିହାରେ ସେମାନେ ଅପାଳିତ ହୋଇଥିଲେ । ଓ ମୋକଦ୍ଦମା ମଧ୍ୟ କିତି ଥିଲେ । ରାମଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଭକ୍ତି, ଜାତିଗତ ବୈଷ୍ଣବ ବିରୋଧରେ ବିଦ୍ରୋହ ସହ ଅପାଳିତରେ ବିଚାର ପ୍ରତୀକ ସେମାନଙ୍କ ଶରୀରରେ ଲିଖିତ ଏହି ରାମ ନାମ । ଏବେ ସମସ୍ତ ବଦଳିଛି, ଜାତିଗତ ବିଭେଦତା କମ୍ ହୋଇଛି । ୧୯୫୫ରେ ନୂତନ ଆଇନ୍ ଦ୍ୱାରା ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଜାତିଭେଦ ନାହିଁ । ରାମନାମୀ ସମାଜର ପିଲାମାନେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି, ଚାକିରି କରୁଛନ୍ତି । ବାହ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିଆ ସହ ପରିଚିତ ହେବା ପରେ ସେମାନେ ଆଉ ସାରା ଦେହରେ ରାମ ନାମ ଚିତା କୁଟାନ୍ତିନାହିଁ । ନିଜର ଚଳଣି ଆକାଶର ପରିଚୟ ସେମାନେ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁନାହାନ୍ତି । ତଥାପି ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ସମସ୍ତେ ସେ କୌଣସି ଅଞ୍ଚଳରେ ରାମ ନାମ ଲେଖିବାର ପ୍ରଥା ଆଜି ବି ରହିଛି । ବାପା-ମା'ମାନେ ପୁଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ବେଳକୁ ଶରୀରରେ ଯେକୌଣସି ଅଙ୍ଗ ବିଶେଷ କରି ଛାତିରେ ରାମନାମୀ ଚିତା କୁଟାଇ ଦିଅନ୍ତି । ପ୍ରତି ଘରର ବାହାର ଓ ଭିତର କାନ୍ଥରେ ରାମନାମୀ ଲେଖା ହୋଇରହୁଛି । ପ୍ରତି ଘରେ ରାମନାମୀ ପୁସ୍ତକଟିଏ ନିଶ୍ଚୟ ରହୁଛି । ୭୭ ବର୍ଷର ମାହେନ୍ଦ୍ର ରାମ ଚଣ୍ଡନ ସାରା ଦେହରେ ରାମନାମୀ ଚିତା କୁଟାଇଛନ୍ତି । ସେ କୁହନ୍ତି - ରାମନାମୀ ଚିତା ସହ ମୋର ନୂଆ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି । ଏ ବୟସରେ

ସେମାନେ ଉଚ୍ଚକାଳୀକୁ ଚେତାଇ ଦେଲେ- ଆମ ରାମ ସବୁଠି ଅଛନ୍ତି । ହେଲେ ଦେଖ ଆମ ଶରୀରରେ ବି ସେ । ଜାତିଗତ ବୈଷ୍ଣବ ପ୍ରତି ଶକ୍ତ ଚାପୁଡ଼ା ଏହି ପରମ୍ପରା । ଏଥିସହ ଏହା ଏକ ଇତିହାସ । ସେମାନେ ନିଜ ଶରୀରରେ ରାମ

ଚଣ୍ଡନଙ୍କ ଚର୍ମ ଶିଥିଳ ହୋଇଛି, କେତେକ ସ୍ଥାନରେ ରାମ ଶବ୍ଦ ଠିକ୍ ଭାବରେ ପଢ଼ି ହେଉନାହିଁ । ତଥାପି ତାଙ୍କ ମନରେ ରାମଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଜାତି ପ୍ରଥା ବିରୋଧରେ ସ୍ୱାଭିମାନ ସେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ରହିଛନ୍ତି । ସେ କମ୍ପାଉଣ୍ଡର ଗ୍ରାମରେ ରୁହନ୍ତି । ୭୭ ବର୍ଷର ପୁରୀର ବାଉଁଶ ଚିକିତ୍ସକ ଗୋରାବା ଗାଁରେ । ମାତ୍ର ୧୩ ବର୍ଷ ବୟସରେ ସେ ବିବାହ କରିଥିଲେ । ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ଲାଗି ଯାଇଥିଲା । ସାରା

ଆଗ୍ରହ ନାହିଁ । ତା'ର ଅର୍ଥ ରୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ ଗୋଷ୍ଠୀର ଧାର୍ମିକ ବିଶ୍ୱାସକୁ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେବି କରୁଥିଲେ । ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ଲାଗି ଯାଇଥିଲା । ସାରା ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିବା ବେଳକୁ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ଉଭୟ 'ରାମଚରିତ ମାନସ' ଗ୍ରନ୍ଥ ନଦେଖି ଗାନ ରାମନାମୀ ସମାଜର ଦୁଇବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ବୟସର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଦେହରେ ରାମ ନାମ ଚିତାଟିଏ ଅଛି । ଏହି ରାମ ଉପାସକମାନେ କୌଣସି ନିଶ୍ଚାଳିତ ଚମାଖି ସେବନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରତିଦିନ ରାମନାମୀ ଜପ କରନ୍ତି ଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହ ବିନମ୍ର ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ହିଁ ଧର୍ମୀୟ ଗ୍ରନ୍ଥ ପଠନକୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାରଣ ଆଣିଛନ୍ତି । ରାମନାମୀ ସମାଜ ନିଜର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ରିତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ବାର୍ଷିକ ମେଳର ଆୟୋଜନ କରେ । ଏହା ଏକ ଧାର୍ମିକ ସମାଗୋହ । ଦେଶର ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରତି ରାମନାମୀ ପିଲାଦିନରୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି । ରାମନାମୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସି ଏହି ମେଳରେ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି ।

ଲେଖିବାକୁ ଓ ରାମନାମୀ ଚାନ୍ଦର ବ୍ୟବହାରକୁ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତଜାତିର ଲୋକମାନେ ବିରୋଧ କରିବାକୁ ୧୯୧୦ ମସିହାରେ ସେମାନେ ଅପାଳିତ ହୋଇଥିଲେ ଓ ମୋକଦ୍ଦମା ମଧ୍ୟ କିତି ଥିଲେ ।

ଇତିଶଗଡ଼ର ସବୁଠାରୁ ଦରିଦ୍ର ଓ ପଛୁଆ ଅଞ୍ଚଳ ଭାବରେ ପରିଗଣିତ ହୁଏ ବସ୍ତୁର ଓ ଏହାର ଆଖପାଖ ଜିଲ୍ଲା । ଏହି ଅଞ୍ଚଳର ପ୍ରାୟ ୪ଟି ଜିଲ୍ଲାରେ 'ରାମନାମୀ ସମାଜ'ର ଲୋକମାନେ ବସବାସ କରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଜନସଂଖ୍ୟା ପ୍ରାୟ ଏକ ଲକ୍ଷ । ପଶ୍ଚିମ ଉତ୍ତରାଖଣ୍ଡ ନାମକ ଜଣେ ଦକ୍ଷିଣ ହରିଜନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ମଧ୍ୟର ବିଗ୍ରହ ଓ ଧର୍ମ ପୁସ୍ତକକୁ ବଞ୍ଚିତ ରଖି ଏହି ହରିଜନ ଗୋଷ୍ଠୀ ସମାଜର ବଡ଼ପଣାମାନଙ୍କୁ ଏକ ଶକ୍ତ ଧକ୍କା ଦେବା ପାଇଁ ଏହି ଅଭିଯାନ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଧୀରେ ଧୀରେ ରାମନାମୀ ଚାଳି ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରା ପାଳିଗଲା । ସେମାନେ ସମାଜର ଭକ୍ତଜାତିକୁ ଜଣାଇଦେବାକୁ ଚାହଁଲେ- ମଧ୍ୟରେ ରାମଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବୁନ ବର୍ଣ୍ଣ ରାମଙ୍କୁ

ଶିଖା ଧୀରେ ଧୀରେ ଭିନ୍ନ ଏକ ବିପ୍ଳବକୁ ଡାକି ଆଣିଲା । ସେମାନେ ଭକ୍ତଜାତିକୁ ଚେତାଇ ଦେଲେ- ଆମ ରାମ ସବୁଠି ଅଛନ୍ତି । ହେଲେ ଦେଖ ଆମ ଶରୀରରେ ବି ସେ । ଜାତିଗତ ବୈଷ୍ଣବ ପ୍ରତି ଶକ୍ତ ଚାପୁଡ଼ା ଏହି ପରମ୍ପରା । ଏଥିସହ ଏହା ଏକ

ଉଚ୍ଚ ପାହାଡ଼ ଏବଂ ଘନ ବଣଜଙ୍ଗଲ ପାଇଁ ବିଖ୍ୟାତ ନେପାଳ ଯେତିକି ସୁନ୍ଦର, ଧାର୍ମିକ ଆତ୍ମା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେତିକି ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏହାର ଦୁର୍ଗମ ପାହାଡ଼ର ଗୁମ୍ଫାମାନଙ୍କରେ ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ରଖି ମୁନିମାନେ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ହିନ୍ଦୁ ଦେବଦେବୀଙ୍କ ଗାଥାରେ ନେପାଳର ବର୍ଷନା ରହିଛି । ନେପାଳ ସହ ଭାରତର ସାଂସ୍କୃତିକ ସମ୍ପର୍କ ଯେତିକି ମଜଭୁତ ସେତିକି ମଜଭୁତ ଏହାର ଧାର୍ମିକ ସମ୍ପର୍କ । ଆମର ସମସ୍ତ ପୌରାଣିକ ଗାଥା ସିଧାସଳଖ ହିମାଳୟ, ଏଭରେଷ୍ଟ ଏବଂ ନେପାଳ ସହ ଜଡ଼ିତ । ଅନେକ ପୁରାଣରେ ନେପାଳ ସମ୍ପର୍କରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । ରାମାୟଣ, ମହାଭାରତ, ପଦ୍ମପୁରାଣ ପରି ଲୋକପ୍ରିୟ ପୁରାଣରେ ନେପାଳ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାର୍ଯ୍ୟସ୍ଥଳ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟତମ ପଶୁପତିନାଥ ନେପାଳରେ ଅଛନ୍ତି, ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଜନ୍ମସ୍ଥଳୀ ଲୁମ୍ବିନୀନାମ ନାମ ମଧ୍ୟ ନେପାଳରେ ଅଛି । ତା'ହେଲେ ଆସନ୍ତୁ ବୁଲିଯିବା ନେପାଳ ।

ତାଲିନ୍ଦୁ ବୁଲିଯିବା ନେପାଳ

ଯେଉଁଠି ବୁଲିବାକୁ ଆସିଥିଲେ ଶିବ ନେପାଳ ରାଜଧାନୀ କାଠମାଣ୍ଡୁରେ ବାଗମତୀ ନଦୀତଟରେ ଥିବା ପଶୁପତିନାଥ ମନ୍ଦିର ଶିବଙ୍କ ପାଇଁ ସମର୍ପଣ । ଅଜ୍ଞ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ପଶୁପତିନାଥ ହିନ୍ଦୁ ରାଷ୍ଟ୍ର ନେପାଳର ରାଷ୍ଟ୍ରଦେବତା ଥିଲେ । ପାଗୋଡ଼ା ଶୈଳୀରେ ନିର୍ମିତ ତାଙ୍କର ଏହି ମନ୍ଦିର ଯୁନେସ୍କୋର ବିଶ୍ୱ ଐତିହ୍ୟ ସ୍ଥଳୀ ମଧ୍ୟରେ ସାମିଲ । ଏହି ମନ୍ଦିରର ସ୍ଥାପନା କେବେ ହୋଇଥିଲା ଏ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ଐତିହାସିକ ତଥ୍ୟ ନାହିଁ । କିମ୍ବଦନ୍ତୀ କୁହେ- ଭଗବାନ ଶିବଙ୍କ ପାଇଁ ସୁନ୍ଦର ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁ ଏହି ମନ୍ଦିର ସ୍ଥାପନା କରିଥିଲେ । ମୂଳ ମନ୍ଦିର ସମୟକୁମ୍ଭେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ଯେଉଁ ମନ୍ଦିର ଅଛି ତାହାର ନିର୍ମାଣ ସପ୍ତଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ କରାଯାଇଥିଲା । ନେପାଳ ମାହାତ୍ମ୍ୟ ଏବଂ ହିମବତ୍ ଖଣ୍ଡ ପୁରାଣ

ରାମଙ୍କ ଧର୍ମପତ୍ନୀ ସୀତାଙ୍କ ଜନ୍ମସ୍ଥଳ ନେପାଳ ମଧ୍ୟ ନେପାଳରେ ରହିଛି । ସୀତାଙ୍କ ପିତା ରାଜା ଜନକଙ୍କ ରାଜଧାନୀ ଥିଲା ଏହା । ଏହି କାରଣରୁ ସୀତାଙ୍କୁ ଜାନକୀ କୁହାଯାଏ । ଏଠାରେ ଜାନକୀଙ୍କର ଏକ ସୁନ୍ଦର ମନ୍ଦିର ରହିଛି । ଚିକମ୍ପାତ ବଂଶର ମହାରାଣୀ ଦୁଷ୍ମନ୍ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱ ଶତାବ୍ଦୀର ଆରମ୍ଭରେ ଏହି ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ଏହି ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣରେ ୯ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ଏହାକୁ ନୌଲକ୍ଷା ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ

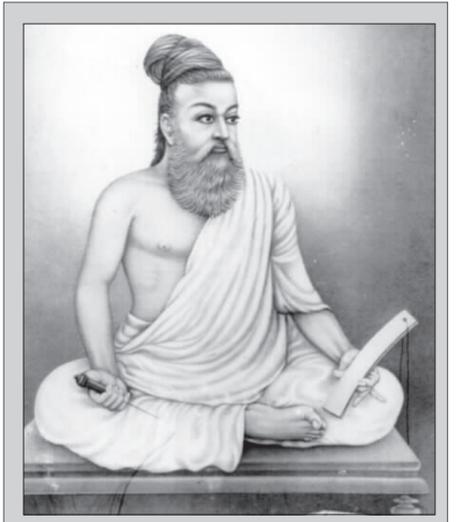

କୁହାଯାଏ । ଏହା ପାଖରେ ଭଗବାନ ରାମଙ୍କର ଏକ ପୁରୁଣା ମନ୍ଦିର ରହିଛି । ପ୍ରତିଦିନ ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ଏହି ମନ୍ଦିର ବର୍ଷନରେ ଆସନ୍ତି । ସୀତା ନବମୀ ଏବଂ ସୀତା ବିବାହ ଉତ୍ସବ ଏଠାରେ ବଡ଼ ଭବ୍ୟ ହୁଏ । ଯେଉଁଠି ପଡ଼ିଥିଲା ଶିବ ଧନୁ

ଅଂଶ ଭାଙ୍ଗି ଦୂରରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଯେଉଁଠାରେ ଧନୁର ଏହି ଜଙ୍ଗ ଅଂଶଟି ପଡ଼ିଥିଲା ସେହି ସ୍ଥାନକୁ କୁହାଯାଏ ଧନୁସ୍ଥାନ । ଏହା ଜନକପୁର ଠାରୁ ପ୍ରାୟ ୨୦ କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ରହିଛି । ଜଳେଶ୍ୱର ମହାଦେବ ପଦ୍ମପୁରାଣରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ଥିବା ଜଳେଶ୍ୱର ମହାଦେବଙ୍କ ମନ୍ଦିର ରହିଛି ଜନକପୁର ଠାରୁ ୧୮ କିଲୋମିଟର ଦୂର ଜଳେଶ୍ୱର ସହରରେ । କିମ୍ବଦନ୍ତୀ କୁହେ ଜଗଦୀଶ ନାମକ ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଧ୍ୟାନ-ତପସ୍ୟା

ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରତିବର୍ଷ ରାମନବମୀ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟପ୍ରମାଣେ ଏଠାରେ ବଡ଼ ଧରଣର ଯଜ୍ଞ ଏବଂ ଉତ୍ସବ ଆୟୋଜନ କରାଯାଏ । ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଜନ୍ମଭୂମି ନେପାଳର ତରାଇ ଅଞ୍ଚଳରେ ଥିବା ଲୈଠହବା ଉଦୟ ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀଙ୍କ ପାଇଁ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାର୍ମିକ ସ୍ଥଳ । ଲୈଠହବାର ସାଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ସହ ଜଡ଼ିତ । ଏଠାରେ ଥିବା ଲୁମ୍ବିନୀ ଉଦ୍ୟାନରେ ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ମହାରାଣୀ ମାୟାଦେବୀ ନିଜ ପିତ୍ରାଳୟକୁ ଯିବା ସମୟରେ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ରାଜକୁମାର ସିଦ୍ଧାର୍ଥଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିଲେ । ସ୍ତ୍ରୀଷ୍ଟୁର୍ ୨୫୦ ମସିହାରେ ସପ୍ତାହ ଅଶୋକ ନେପାଳ ଗୁମ୍ଫାରେ ଆସିବ । ସମୟରେ ଏହି ସ୍ଥାନକୁ ତିବ୍ୱତ କରି ଏଠାରେ ପୂଜା ନିମନ୍ତେ ମନ୍ଦିର ଏବଂ ସ୍ତମ୍ଭ

କଷ୍ଟ ନଦେଇ ଆପଣଙ୍କ ଶର

ଯଦି ତୁମର ଗୋଟିଏ ବି ଶବ୍ଦ ଅନାୟୁ କଷ୍ଟ ଦେଇଛି ତା'ହେଲେ ତୁମର ସବୁ ତପସ୍ୟା, ମହାନତା ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ବୋଲି ଜାଣ । - ଚାମିଳ ସଙ୍କ ଚିତ୍ରବଲ୍ଲଭର

ଅନୁଯାୟୀ- ହିମାଳୟର ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ରହି ରହି ଶିବ ବିରଜ ହୋଇଗଲେ । ସେଥିପାଇଁ ସେ କିଛିଦିନ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାକୁ ଚାହଁଲେ । ନୂଆ ସ୍ଥାନ ଖୋଜି ଖୋଜି ଶିବ ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଏହି ସ୍ଥାନ ତାଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ପସନ୍ଦ ହେଲା । ସେ ଏହିଠାରେ ଅବକିରଣେ । ସୀତାଙ୍କ ଜନ୍ମ ସ୍ଥାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦାପୁରୁଷ ଭଗବାନ

ମହାରାଜା ଜନକ ନିଜ ଝିଅ ସୀତାଙ୍କୁ ବିବାହ ପାଇଁ ସୁନ୍ଦର ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ । ଏହାର ସର୍ବ ଥିଲା ଯେ ଯିଏ ଶିବଧନୁ ଭାଙ୍ଗିପାରିବ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସହ ରାଜକୁମାରୀଙ୍କର ବିବାହ ହେବ । ଏହି ସୁନ୍ଦରରେ ବିଜିତ ରାଜବଂଶର ରାଜକୁମାର ମାନେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ରାମ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ରାମ ଶିବଧନୁ ଭାଙ୍ଗି ଏଥିରେ ଗୁଣ ଦେବାବେଳେ ଏହାର ଗୋଟିଏ

ପାଇଁ ଏକ ନିରବ ସ୍ଥାନର ସନ୍ଧାନରେ ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ସେ ଧ୍ୟାନରେ ବସିବ । ସମୟରେ ଭଗବାନ ଶିବ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, ଏହି ସ୍ଥାନ ଖୋଜ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଧ୍ୟାନରୁ ଉଠି ସେହି ସ୍ଥାନ ଖୋଜିବା ପରେ ସେଠାରୁ ବୁଦ୍ଧ ଆକାରର ଶିବଲିଙ୍ଗ ପାଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ମନ୍ଦିର

ନିର୍ମାଣ କରାଇଥିଲେ । ଏହାପରେ ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ମା' ମାୟାଦେବୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ଏକ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏସବୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ୟତୀତ ନେପାଳରେ ଶକ୍ତିଶ୍ରେଷ୍ଠ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏଠାରେ ପାର୍ବତୀଙ୍କ ହାତ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ବିଖ୍ୟାତ କୁମାରୀ ମନ୍ଦିର, ସୁନ୍ଦରୀନାଥ ମନ୍ଦିର ଇତ୍ୟାଦି ରହିଛି ନେପାଳରେ ।

ଅନେକ ସମୟରେ ଅଜାଣତରେ ଆମ ପୂର୍ବରୁ ଭୁଲ ଶବ୍ଦ ବାହାରିଥାଏ । କହିବା ପୂର୍ବରୁ ଚିନ୍ତା ନକରି କହି ଦେଉଥିବା ଜିଜ୍ଞାସୀ ଆମ ଜୀବନକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇପାରେ । କ୍ରୋଧ କିମ୍ବା ଅଜ୍ଞାନତା କହି ଦେଇଥିବା କଥା ବି କେବଳ କେବଳ ଜୀବନ ପାଇଁ ବୋଧ ପାଇଁ ଯାଇପାରେ । ତେଣୁ ବିଦ୍ୱାନମାନେ କହିଛନ୍ତି, ସବୁବେଳେ ଭାବିଚିନ୍ତା କଥା କୁହନ୍ତୁ । ବେଳେବେଳେ ଛୋଟ କଥା ଏତେ ବଡ଼ ହୋଇଯାଏ ଯେ ଏହାର ପରିଣାମ ଜୀବନର ମୋଡ଼ ବଦଳାଇ ଦିଏ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍‌ଗୀତାରେ ଏମିତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । ବୃଷସର୍ପୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ରାଜା ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଗୁରୁ ଥିଲେ ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ । ବୃଷସର୍ପୀଙ୍କ ଝିଅ ଶର୍ମିଷ୍ଠା ଓ ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଝିଅ ଦେବଯାନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖୁବ୍ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ଥିଲା । ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ଏକାଠି ଖେଳୁଥିଲେ, ବୁଲୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ରାଜାଙ୍କ ଝିଅ ଭାବରେ ଶର୍ମିଷ୍ଠାଙ୍କ ମନରେ ଖୁବ୍ ଗର୍ବ ଥିଲା । ଥରେ ନଦୀରେ ଗାଆଳିବା ପରେ ଦେବଯାନୀ ଭୁଲବଶତଃ ଶର୍ମିଷ୍ଠାଙ୍କ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଦେଇଥିଲେ । ଏଥିରେ ଉତ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଶର୍ମିଷ୍ଠା କହିଲେ- ତମ ବାପା ମୋ ବାପାଙ୍କ ଦାସ । ତମେ ମୋ ପୋଷାକ କେମିତି ପିନ୍ଧିଲ । ଏହାକୁ ନେଇ ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖୁବ୍ କଳହ ହେଲା । ପିତାଙ୍କୁ ଦାସ କହିବା କାରଣରୁ ଦେବଯାନୀ ଖୁବ୍ ଦୁଃଖିତ ହୋଇଥିଲେ । ସେ ସବୁ କଥା ପିତା ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ କହି ଏହି ରାଜ୍ୟକୁ ଚାଲିଯିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଦୈତ୍ୟରାଜ ବୃଷସର୍ପୀଙ୍କୁ ଏହା କହି ରାଜ୍ୟକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଜଣାଇଲେ । ମାତ୍ର ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଯିବା ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଦୈତ୍ୟକୁ ପାଇଁ ବଡ଼ କ୍ଷତି ଥିଲା । କାରଣ ଏକମାତ୍ର ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ସଞ୍ଚାରୀ ମନ୍ତ୍ର ଜାଣିଥିଲେ । ଦେବ-ଦାନବ ଯୁଦ୍ଧରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଥିବା ଦୈତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଜୀବନଦାନ ଦେଉଥିଲେ । ସମଗ୍ର ଦୈତ୍ୟକୁଳକୁ କ୍ଷତିରୁ ବଞ୍ଚାଇବା ରାଜା ବୃଷସର୍ପୀଙ୍କ ପ୍ରଥମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଥିଲା । ଶୁକ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ କହିଲେ, ମୋ ଝିଅକୁ ଖୁସି କରେଇ ଦିଅନ୍ତୁ, ମୁଁ ରହିବି ଆପଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ । ଦେବଯାନୀଙ୍କର ସର୍ବ ଥିଲା- ଶର୍ମିଷ୍ଠା ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ଦାସ କହିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେ ମୋର ଦାସୀ ହୋଇ ରହିବେ । ଦୈତ୍ୟକୁଳର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ଶର୍ମିଷ୍ଠା ରାଜି ହେଲେ ଏହି ସର୍ଗରେ । କ୍ରୋଧବଶତଃ ପୂର୍ବରୁ ବାହାରିଥିବା ଗୋଟିଏ ବାକ୍ୟ ରାଜକୁମାରୀ ଶର୍ମିଷ୍ଠାଙ୍କୁ ସାରାଜୀବନ ପାଇଁ ଦାସୀ କରିଦେଲା ।

